

PORZĄDEK NABOŻEŃSTW ŚWIĄTECZNYCH

Wielki Poniedziałek

7:30 Odwiedziny chorych z posługą sakramentalną

16:30 – 18:00 Spowiedź przedświąteczna

Wielki Czwartek

18:00 Msza św. Wieczery Pańskiej

Adoracja przy Ciemnicy do godz. 23:00

Wielki Piątek

15:00 Koronka do Bożego Miłosierdzia i Droga Krzyżowa

18:00 Liturgia Męki Pańskiej

Adoracja przy Grobie Pańskim do godz. 23:00

Wielka Sobota

9:00 – 13:00 poświęcenie pokarmów (co godzinę)

19:30 Wigilia Paschalna

Kościół dla osób przychodzących na adorację będzie otwarty od godz. 8:00

Wielkanoc

6:00 Msza św. rezurekcyjna wraz procesją

9:30 i 11:00 Msza św.

Poniedziałek Wielkanocny

7:30; 9:30 i 11:00 Msza św.

W Wielkanoc i Poniedziałek Wielkanocny nie będzie Mszy św. wieczornej!

Adres: Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Jana Apostoła, ul. Przejazdowa 11, 37-700 Przemyśl
Kontakt: tel. 16 676 70 50; przekopana.przemyska.pl; e-mail: przekopana@przemyska.pl
Konto bankowe: 11 8642 1155 2015 1509 7813 0001

R. XIV nr 52 Pismo Parafii pw. św. Jana Apostoła w Przemyślu

11 lutego 2018

REKOLEKCJE WIELKOPOSTNE

PRZEMYŚL pw. św. JANA APOSTOŁA (PRZEKOPANA)

Poprowadzi ks. Tomasz Stec – wicedyrektor Caritas Archidiecezji Przemyskiej

Środa Popielcowa (14 lutego)

8:00 Msza św. z nauką ogólną

18:00 Msza św. z nauką ogólną

Piątek (16 lutego)

8:00 Msza św. z nauką ogólną i Droga Krzyżowa

16:30 Msza św. z nauką dla dzieci

17:30 Droga Krzyżowa

18:00 Msza św. z nauką ogólną

Po Mszy św. nauka dla młodzieży (obowiązkowa obecność młodzieży w ramach formacji do bierzmowania)

Sobota (17 lutego)

8:30 Spowiedź dla osób starszych i chorych

9:00 Msza św. dla osób starszych i chorych

16:30 – 18:00 Spowiedź dla wszystkich

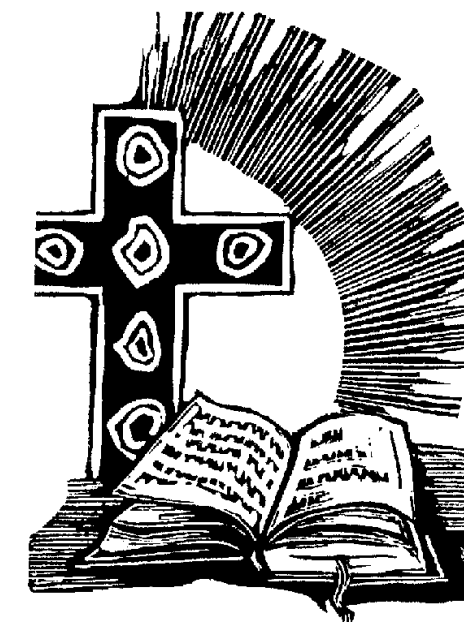
18:00 Msza św. z nauką ogólną

Po Mszy św. nauka stanowa dla dorosłych

Niedziela (18 lutego)

7:30; 9:30; 11:00; 17:00 Msza św. z nauką ogólną

16:00 Gorzkie Żale z kazaniem pasyjnym

Z ŻYCIA PARAFII

W Dniu Pięćdziesiąticy Duch Święty zstąpił na wspólnotę uczniów Jezusa zgromadzonych na modlitwie wraz z Maryją w wieczniku. To przełomowe wydarzenie doprowadziło do powstania wspólnoty Kościoła, która jest mistycznym Ciałem Chrystusa. Skończył się czas Narodu Wybranego i ludu, w którym Bóg Jahwe miał upodobanie. Jezus ustanowił nowy Lud Boży żyjący obecnością Pana w sakramentach i tej szczególnej wspólnotcie, nazywanej także prasakramentem. Od ponad dwóch tysięcy lat wspólnota uczniów Jezusa przechodziła różne okresy i dzieje. Jednak dzięki działaniu Ducha Świętego, pomimo ludzkiej ułomności, Kościół trwa. Jego natura wyrażona jest w powszechności, czy uniwersalizmie, ale obecna także w najmniejszej części, jaką tworzy parafia.

Każdy wierzący ma świadomość, że przez fakt chrztu został włączony realnie i formalnie do Kościoła. Ta przynależność wierzących do Kościoła przekłada się również na przynależność do konkretnej parafii, co z kolei wynika z faktu zamieszkania na danym terenie. Nawet sympatyzowanie z inną parafią nie zmienia faktu przynależności formalnej do konkretnej wspólnoty. W naszym przypadku jest to Parafia Rzymskokatolicka pw. Świętego Jana Apostoła.

Jedną z form uświadomienia sobie tego faktu jest wizyta duszpasterska, która odbywa się w okresie bożonarodzeniowym. „Kolęda” - jak potocznie nazywany tę wizytę - jest okazją dla wiernych, aby wspólnie pomodlić się z duszpasterzem, poprosić o specjalne błogosławieństwo dla domu i domowników oraz rozmowę, podczas której można wyrazić swoje oczekiwania, nadzieje, a nawet pretensje.

Dla kapłanów wizyta kolędowa stwarza okazję do poznania warunków życia parafian, zbliżenia się do ich codziennych problemów i zrozumienia realiów pracy duszpasterskiej. Ponadto kolęda daje możliwość zweryfikowania lub zaktualizowania danych urzędowych. Dzięki temu można określić faktyczną liczbę parafian, innowierców mieszkających na terenie parafii, czy ludzi przebywających na emigracji.

Podczas tegorocznej wizyty wraz z księdzem wikariuszem odwiedziliśmy ok. 400 rodzin, w 98 domach nie zostaliśmy przyjęci z różnych względów. Pomimo tego, że rejestr cywilny podaje liczbę 1740 mieszkańców, to faktycznie zamieszkuje tu 1293 parafian. Podczas odwiedzin spotkaliśmy się w sumie z 1090 osobami.

W oparciu o dane zebrane podczas rozmowy z sąsiadami poznaliśmy liczbę innowierców, czyli wiernych obrządku greckokatolickiego, zielonoświątkowców, świadków Jehowy i innych. W sumie takich osób jest 39.

Natomiast za granicą przebywają jedynie 53 osoby. I tutaj ważne wyjaśnienie - osoby mieszkające poza naszą parafią powyżej 6 miesięcy z zamiarem dłuższego tam pobytu należą już do parafii, na terenie której mieszkają, a nie są zameldowani! Jest to ważna informacja dla osób przyjeżdżających do Polski przy okazji różnych uroczystości religijnych, tj. chrztów dziecka, pierwszej komunii czy ślubu. Powyższe osoby mają obowiązek dostarczyć do parafii, w której odbywa się taka uroczystość, zaświadczenie lub zgodę na sakrament poza parafią własną od proboszcza miej-

sca zamieszkania, np. z Anglii. Bywa jednak tak, że ktoś nie prowadzi życia religijnego za granicą i jest zaskoczony, gdy zgłasza się do naszej kancelarii w ostatniej chwili po takie zaświadczenie. Tymczasem jako proboszcz nie mam prawa wypisać takiego dokumentu, gdyż wg przepisów kościelnych, dana osoba nie podlega mojej jurysdykcji. A zatem wystawienie takiego dokumentu jest swoistym fałszerstwem czy kłamstwem. Nawet jeśli „postaramy” się o takie zaświadczenie od „znajomego” proboszcza, to pozostaje wątpliwość dotycząca sumienia zainteresowanych osób, w tym także nieszczerości podczas spowiedzi. Dlatego jako proboszcz zwracam się z gorącą prośbą, aby nie stawiać mnie w niezręcznej sytuacji „wymuszając” wspomniane zaświadczenie czy inny dokument.

Zgodnie z tym, co zostało wspomniane na początku, Kościół jest wspólnotą opartą na działaniu Ducha Świętego, który jest Duchem Prawdy. Zatem zechciejmy w tym roku duszpasterskim, który przypomina nam o potrzebie współpracy z Duchem Bożym, kierować się dobrymi natchnieniami i wzajemną życzliwością dla budowania większego dobra duchowego i ludzkiego.

Ks. Proboszcz

WIELKOPOSTNA ODNOWA W DUCHU ŚWIĘTYM

Święty Marek Ewangelista, który w tym roku prowadzi nas w poznawaniu Jezusa, bardzo krótko zapisał: „Zaraz też Duch wyprowadził Go (Jezusa) na pustynię. Czterdzieści dni przebył na pustyni, kuszony przez szatana. Żył tam wśród zwierząt, aniołowie zaś usługiwali Mu”. Tym samym zostajemy zaproszeni do uległości Duchowi Świętemu, by wyjść na pustynię Wielkiego Postu, a właściwie pozwolić Duchowi Świętemu wyprowadzić nas na miejsce i czas odosobnienia.

Pustynią jest nasze serce pozbawione życia Bożego, czyli ła-ski. Ze smutkiem obserwujemy, że coraz więcej ludzi z naszego otoczenia nie przykłada już do tego wagi i żyje „jakby Boga nie było”. W takiej sytuacji człowiek sam stanowi własne zasady i określa normy moralne. Sprawy duchowe nie odgrywają dla niego żadnej roli, a najważniejszą zasadą życia jest konsumpcja i przyjemność. Każdy zaś, kto próbuje zwrócić taką osobę ku Bożym przykazaniom, staje się niewygodny i niechciany. Dlatego często dochodzi do izolacji nawet w murach jednego domu. Ludzie zaczynają żyć w swoim świecie, nierzadko wirtualnym, i nie odnosi się to jedynie do najmłodszego pokolenia. Takie życie jest jedynie koegzystencją, gdzie brakuje głębszych relacji. A jednak w głębi serca każdy czuje potrzebę zmiany, lecz nie za bardzo wie jak to zrobić.

Warto zatem zatrzymać się w Wielkim Poście na sobie. Popatrzyć w głębię swojego serca i przyznać się, że jest ono pustynią, na której brakuje prawdziwego życia, brakuje Bożego Ducha. A gdy brakuje Bożego Ducha w sercu, brakuje Go również w całej rodzinie i domu.

Wielki Post jest także czasem kuszenia przez szatana. Dlatego ważną sprawą jest świadomość, że właśnie w sercu odczuwamy różnego rodzaju pragnienia. Uświadomiamy sobie do czego się zwracamy, co jest dla nas ważne, co stanowi cel naszych dążeń. Kuszenie dokonuje się za sprawą ludzi lub różnego rodzaju podniet płynących z mediów, głównie z internetu.

Zatem stawienie im czoła staje się szczególnie ważnym wyzwaniem. A walka ze złem, które nas atakuje i próbuje złamać jest walką z szatanem. W tej walce najważniejszym narzędziem jest post i wyrzeczenie. Dlatego Kościół zachęca do podejmowania praktyk pokutnych, które wzmacniają wolę i pomagają w opanowaniu grzesznych pragnień. Warto również szukać dobrych ludzi, którzy stają się dla nas jak aniołowie dla Jezusa, usługując nam.

Zechciejmy zatem prowadzić się Duchowi Bożemu, aby wielkopostny czas służył naszej wewnętrznej przemianie i duchowej odnowie mocą Męki naszego Pana. Podejmujmy także wysiłek udziału w nabożeństwach Drogi Krzyżowej i Gorzkich Żali, by zadośćuczynić za własne grzechy i uprosić łaskę nawrócenia dla tych, którzy żyją bez Boga. Wielką pomocą w dobrym i owocnym przeżyciu Wielkiego Postu będą rekolekcje, które zostały wyznaczone na weekend, kiedy nie musimy iść do pracy czy na dodatkowe zajęcia. Pamiętajmy o zasadzie: „Im więcej oddasz Bogu, tym więcej otrzymasz”. Wobec tego bądźmy wielkoduszni wobec Pana, by doświadczyć Jego zbawczej mocy i odnowy w Duchu Świętym.

Kącik wiary

ZMARTWYCHWSTANIE CHRYSYTA

Szczególne miejsce w opisach ewangelijnych zajmuje męka, śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa. Ewangelisci widzą w nich ukoronowanie całego ziemskiego życia i działalności Zbawiciela. On sam wielokrotnie mówił swoim uczniom, że jest to podstawowe zadanie Jego ziemskiej misji, którą powierzył Mu do spełnienia Ojciec.

Zmartwychwstanie jest dopełnieniem i naturalną konsekwencją wydarzeń zbawczych, dokonanych przez Jezusa Chrystusa, jest pełnią zbawienia a zarazem definitywną formą objawienia Bożego. Ma też fundamentalne znaczenie dla powstania i uformowania się chrześcijaństwa. Rzeczywistość zmartwychwstania poznajemy nie bezpośrednio, lecz w znakach i poprzez znaki. Nie jest to powrót Jezusa ze stanu śmierci do życia ziemskiego, czyli ożywienie ciała zmarłego; nie jest to wskrzeszenie, jakie znamy z opisów biblijnych (np. wskrzeszenie Łazarza), lecz wydarzenie eschatyczne, czyli przejście ze stanu śmierci do życia nadprzyrodzonego, Boskiego, a więc do jakościowo innej rzeczywistości. Chrystus zmartwychwstał nie powrócił do życia ziemskiego, lecz otrzymał nowe życie w Bogu, w Jego wiecznej miłości. Śmierć nie ma już nad Nim władzy. Zmartwychwstanie Jezusa i Jego uwielbienie w Duchu Świętym jest nie tylko eschatycznym czynem Boga, lecz także Jego samoobjawieniem. W tym wydarzeniu uwidacznia się sam Bóg, w którego mocy leży życie i śmierć, byt i niebyt, istnienie i nieistnienie. Bóg potwierdził w zmartwychwstaniu swoje istnienie, okazał swoją Miłość i wierność obietnicom, a także objawił naszą przyszłość. Zmartwychwstanie jest faktem rzeczywistym (choć nie było ono przedmiotem doświadczenia fizycznego czy naocznego), a na jego rzeczywistość wskazują znaki, czyli wydarzenia, które świadczą o tym, że Jezus rzeczywiście zmartwychwstał i że jest to absolutnie wyjątkowe i niepowtarzalne zdarzenie w dziejach ludzkości. Te znaki to przede wszystkim chrystofanie i pusty grób.

Ks. Proboszcz

Chrystofanie to ukazywanie się Chrystusa po swoim zmartwychwstaniu. Dzieje się to w sposób nagły, niespodziewany i zaskakujący. Z jednej strony Chrystus objawia się po swojej śmierci jako znów żywy, chociaż inaczej niż gdy przebywał wśród uczniów fizycznie. Teraz przychodzi do nich z innej rzeczywistości, ciało Jego nie podlega prawom świata fizykobiologicznego – zjawia się i znika nagle w pokoju przy zamkniętych drzwiach, nie potrzebuje pożywienia, ciało Jego jest promienne, przebóstwione. Z drugiej strony Chrystus wskazuje na swoją bytową tożsamość – pokazuje ślady ran, przebity bok, spożywa z apostołami posiłek, udowadniając, że nie jest duchem czy zjawą. Świadkowie chrystofanii mogli więc sobie uświadomić, że ten, który zawisł na drzewie krzyża, znów żyje i jest z nimi, ale nie należy już do mieszkańców ziemi. Jego ukazywanie się ludziom jest łaskawym darem Boga, upewniającym ich o rzeczywistym fakcie zmartwychwstania. To Bóg sprawił, że nowe bytowanie Chrystusa zostało im udostępnione (w sposób jeszcze niedoskonały), by wiara ich - i nasza - miała rzeczywiste podstawy. Jednakże samo przejście Chrystusa do rzeczywistości niebiańskiej i jej istota pozostaną dla nas ścisłą tajemnicą wiary, której zgłębić nie sposób. Chrystus zmartwychwstał jako pierwszy spośród tych, co pomarli. Stał się obrazem nowego stworzenia, w którym będą uczestniczyć wszyscy zbawieni.

Dzięki zmartwychwstaniu Jezusa, apostołowie zrozumieli w pełni sens nauki, którą głosił i Jego dobrowolne przyjęcie Krzyża. Stało się to podstawą wiary chrześcijańskiej, zarówno indywidualnej jak i społecznej. Wskazało ono, że Jezus Chrystus jest nie tylko objawicielem Boga, ale i najważniejszym, jedynym świadkiem Boga, którego zbawcze orędzie przyjmujemy w wierze. Zmartwychwstanie stało się decydującą przyczyną zesłania Ducha Świętego, powstania chrześcijaństwa i jego rozwoju. Kościół stał się szczególnym miejscem zbawienia, wyposażonym w środki (np. sakramenty, przepowiadanie słowa Bożego), które są skuteczne dzięki łasce udzielanej przez Ducha Św. W Chrystusie zmartwychwstałym zostały wypełnione i objawione czasy ostateczne. Odtąd wiara i nadzieja chrześcijańska opierają się na tym wydarzeniu zbawczym. Ich przedmiot został urealniony i ukonkretniony. Przyszłość „nowego nieba i nowej ziemi” została już częściowo zmanifestowana poprzez chrystofanie. Ukazała sens życia ludzkiego i historii. Sens życia jawi się jako osiągnięcie zbawienia, czyli zjednoczenia z Bogiem, udziału w Jego Boskim życiu, w którym to Chrystus „poszedł przygotować nam miejsce”. Sens jest jasny: „*Trzeba, ażeby to, co niszczałne, przyodziało się w niezniszczalność, a to, co śmiertelne, przyodziało się w nieśmiertelność*” (1 Kor 15,53). W zmartwychwstaniu Chrystusa sens otrzymuje także historia. Nie jest ona absolutem, bytem samoistnym i nadrzędnym. Nie jest także grą ślepych sił, niezliczonych przypadków, fatalizmów czy determinizmów. Jest procesem zmierzającym do swego finalnego wypełnienia w Bogu: „*I ujrzałem niebo nowe i ziemię nową, bo pierwsze niebo i pierwsza ziemia przeminęły [...] I rzekł Zasiadający na tronie – Oto czynię wszystko nowe. I mówi, napisz: Słowa te wiarygodne są i prawdziwe*” (Ap 21,1,5).

H.B.

(Opracowanie na podstawie: *Być chrześcijaninem dziś. Teologia dla szkół średnich* pod red. ks. Mariana Ruseckiego/ KUL, 1999.)